

Neįprasta knyga – kaip tvarstis dvasios žaizdoms

KĄ SKAITOME

Kupiškio viešojoje bibliotekoje praėjusį trečiadienį pristatyta žurnalistės Reginos Stundienės knyga „Vilties vaivorykštė virš nerimo bedugnės“. Vasariškai šilto rudens vakaro valandas susirinkusieji paskyrė temai, kurios paprastai ir įprastai gyvenantys žmonės vengia, ypač šiandien, apsupus nesitraukiančiam koronavirusui.

Ada DVARIONAITĖ

Kam gi rūpi gilintis į savižudybes, nelaimėlių patirtį, artimų netekusiųjų kančias, nesėkmingus likimus, tuo labiau, kad jau nieko nebepakeisi? Patogiausia išeitis – nekalbėti apie tai. Taigi ši knyga apie savižudybes. Autorė – kupiškėnė ilgametė žurnalistė Regina Totorytė-Stundienė, kelis dešimtmečius šiek tiek nutolusi nuo gimtinės, bet tik iki Utenos, taigi dar Aukštaitijoje.

Žurnalistų užmojai imtis tokios sudėtingos ir jautrios temos specialistų – psichologų ir medicų – visada buvo vertinami įtariai. Nes iš tikrųjų, labai plona ir trapi yra linija, skirianti tiesmukišką ir paviršutinišką žmoniškų tragedijų aprašymą nuo suprantančios ir artimuosius tausojančios, užjaučiančios pasakotojo pozicijos. Šiuo atveju autorė buvo atvira ir sąžininga iki paskutinio siūlo, jos asmeninė patirtis, sudėtingi išgyvenimai ir likimo išbandymai, ilgametė profesinė patirtis padarė ir pastūmėjo link skaudžios temos.

„Reikėjo autorei didelės drąsos imtis tokios temos. Ir pačiai savo išgyvenimus atverti nebuvo lengva. Dar labai svarbu, kad juntamas autorės jautrumas, rašymas ne dėl pasimėgavimo, o užjaučiant, mėginant suprasti“, – teigė renginio vedėjas, Kupiškio viešosios bibliotekos direktorius Algirdas Venckus.

Pati knygos autorė prisipažino, kad ir į tėviškę atvažiuoti su šia knyga buvę nedrąsu, bet vis jos kelyje atsirasdavo žmonių, kurie tarsi Die-

Žurnalistė Regina Stundienė (dešinėje) Kupiškio viešojoje bibliotekoje pristatė savo išleistą knygą „Vilties vaivorykštė virš nerimo bedugnės“. Knygos autorę sveikino bičiulės, klasės draugės. Autorės nuotrauka

vo ranka pastūmėdavo, kur reikia, išstardavo reikalingą paskatinimo žodį. Taip ir šioji knyga atsiradusi, kai klasės draugės vyras, dabar jau amžino atminimo, pasakė: „Neišbarstyk Dievo dovanos, rašyk knygą, aš paremsiu...“ Vėliau buvo pažintis su Mykolu Majausku, inicijavusiu knygos „Be pavadinimo“ išleidimą, tai dar labiau paskatino susitelkti ir įgyvendinti sumanymą.

Į šią knygą sudėti per daugelį metų įvairiuose leidiniuose R. Stundienės spausdinti skaudžios temos straipsniai, žurnalistiniai tyrimai. Yra sovietinių metų ir naujesnių laikų pasakojimų, jaunų ir vyresnių žmonių atspindėtų likimų. Žurnalistė teigė straipsnius atidžiai rengusi, iš naujo perrašinėjusi ir šis sekinantis darbas užtruko bene dvejus metus. Nebuvo lengva, bet siekis išsakyti įveikė vidinį pasipriešinimą.

Postūmiu atsidėti tokiai kūrybai buvo ir asmeninė sunki dvasinė patirtis, suartėjimas su evangeline bažnyčia, atleidimo svarbos suvokimas. „Daug nuoskaudų turėjau prikaupusi, sugebėjau atleisti savo klasės auklėtojai, kuri manęs nesuprato sunkiais gyve-

nimo momentais. Vėliau sutikau daug gerų žmonių, kurie palaikė, padarė, iš jų mokiausi stiprybės“, – apie savą patirtį kalbėjo renginio viešnia.

Viena iš literatūrinio Reginos brendimo liudininkių – mokytoja Genovaitė Vilčinskienė prisiminė jos mokyklinius rašinius, kur jau sužibėdavo taiklūs žodžiai, atskleidžiantys turiningą ir sklandžią kalbą, prigimtinį raštingumą.

Subatėnė Genia Vaičiukauskienė, kurią su Regina sieja dviejų dešimtmečių draugystė, pripažino, kad ši knyga parodė netikėtus kuriančios asmenybės klodus, sudėtingą likimą ir stiprią dvasią. Ji sugebėjo visus sunkumus išverti, pakilti, atsitiesti ir visada šypsotis. Anot renginio vedėjo A. Venckaus, ši kuklios išvaizdos knygelė gali būti parankinė krizines situacijas išgyvenantiems žmonėms.

Autorė prisipažino jau išleidusi ir antrą fotonovelių knygą, taigi bus dar proga atvažiuoti į tėviškę.

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

